

Duyên đã hết thật rồi

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Tháng năm không ở lại”)

Phải vậy thôi! Duyên đã hết rồi...

- Chị đi siêu thị mua đồ thế ạ

Cô quay lại, là chị dọn dẹp văn phòng, chị khác quá so với khi mặc bộ đồng phục của nhân viên vệ sinh.

- Vâng, em ngồi trên phòng xem mãi tivi chán quá.

Chị tên là Huyền, Cô thấy cũng chừng chạc nên gọi là chị chứ không biết tuổi. Huyền cũng vì lịch sự mà gọi Cô là chị, xưng em. Huyền đang đi với một cậu nhóc 2, 3 tuổi gì đó vắt vẻo ngồi trên chiếc xe đẩy.

- Chào Cô đi con.

Cô tiện tay với lấy túi thạch hoa quả quay sang hỏi ” Cháu thích cái này không?”, Huyền có vẻ ngượng ngùng từ chối sự thân mật hơi đột ngột của một người khác hẳn mình.

Cô hiểu nên tự cho mấy thứ nữa trẻ con thường thích cho vào giỏ rồi đi song song với hai mẹ con nói chuyện xã giao. Dù sao thì ở thành phố lạ này Cô cũng không có bạn, mà có lẽ còn khoảng 2, 3 tuần nữa Cô mới xong công việc ở đây để về nhà.

- Công ty có tuyển nhân viên tạp vụ không chị. - Huyền rụt rè hỏi.

Mình cũng không biết nữa, hiện tại chỉ tuyển vài người làm chuyên môn trước thôi. Cô hơi ái ngại vì phải trả lời rõ ràng ngay từ đầu với một sự nhờ vả, Cô cũng không muốn dài dòng giải thích rằng cái công ty này cũng đang thuê Cô làm ngắn hạn cho đến Cô tuyển xong cho họ có các vị trí cần thiết để hoạt động được. Cô liếc nhìn, nếu không phải là biết Huyền làm việc quét dọn trước rồi thì Cô sẽ nghĩ trước mặt mình là một nhân viên văn phòng, không quá xinh nhưng ưa nhìn và thân thiện, có sự rụt rè nhưng không hẳn là

tự ti.

- Ở gần đây có quán ốc bán đêm không Huyền

- Có đấy ạ, trong ngõ gần nhà em, đi bộ được.

Suýt soát 10h tối, cậu bé đã dụi mắt, Cô thực sự muốn có người nói chuyện thay vì lên phòng giải trí với mấy chương trình nghèo nàn, cùng lắm thì tán chuyện với lũ bạn được 10 phút. Huyền như hiểu được ý người khác rất nhanh ” Chị không ngại thì đợi em về cho con ngủ rồi em dẫn đi”

- 30 phút nữa được không?

- Được ạ.

Cô lên phòng cất đồ, phòng được thuê cho chuyên gia sang dạy kỹ sư thiết kế đồ họa, nhưng chưa sang nên Cô được sử dụng trước. Với tay lấy chiếc áo khoác nhẹ, ngó nhìn mình qua gương bất chợt nhớ câu Anh nói ” Cái gì cũng tròn’ khi mô tả về Cô.

Trời cuối tháng 8, về khuya gió hơi lạnh, Cô trùm mũ lên đầu đi đi lại lại trước cửa siêu thị vừa này giờ thì đã đóng cửa lăm bẫm “Có phải đợi lâu không đây”. Cô 26 tuổi chưa có gia đình, không biết cho một đứa trẻ con ngủ thì mất bao lâu nữa.

- Chị đợi lâu chưa?

Hai cô gái, à không một người đã là phụ nữ khác nhau về rất nhiều thứ từ công việc, ngoại hình, đến cuộc sống thực tại lại ngồi cùng nhau trong một quán nhỏ. Đúng là Duyên.

- Huyền bao nhiêu tuổi?

- Em 26.

- Úi bằng mình, lấy chồng sớm thế à?

- Sớm gì ạ, 24 âm lấy ạ, nhưng em ly dị rồi, em đang ở nhà mẹ đấy.

Cô tròn xoe mắt và rồi tự thấy ngại vì câu chuyện lại bị đưa thẳng đến chủ đề khó xử này, trước người đàn bà này chắc Cô chỉ như một Cô sinh viên năm đầu non nớt, khác hẳn vị trí là kẻ mạnh của Cô trong 8h làm việc.

Cô lại một lần nữa quan sát Huyền, mảnh khảnh, có nét nữ tính và mong manh, với vẻ ngoài như thế này chắc đàn ông phải yêu lắm chứ, sao mà lại thành ra vậy? Sự nghèo nàn về cuộc sống thực tế, Cô thật sự không tìm chế được nổi tò mò đang hiện dần lên khuôn mặt

- Bạn có muốn uống rượu không? Cô đang cố tỏ ra mình cũng đời một tý

- Chị uống được không đây, Huyền vừa nói vừa quay lưng với chai rượu nhỏ để trên bệ tường sau lưng.

- Uh thì chẳng biết chia sẻ chuyện của bạn bằng cách nào cả.

Huyền cười cười như biết Cô đang lung túng, bất giác Cô lại nhớ đến Anh, cũng rất hay cười kiểu như vậy mỗi khi Cô buộc phải nói thẳng trong những tình huống không biết xử sự thế nào.

- Phương có người yêu chưa?

- Rồi, nhưng không biết là người nào.

Lại đến lượt cô bạn trước mặt bối rối, vót vát được câu xã giao ” Nhiều quá hả”

Cô lắc đầu, Cô thường nghe những câu hỏi lại như vậy, hoặc phản ứng kiểu như vậy. Chẳng hiểu sao mỗi lần được hỏi “Có người yêu chưa?” Cô đều trả lời vậy cả, đó là câu trả lời chính xác nhất với Cô. “người yêu” cái từ đó làm Cô lập tức nghĩ ngay đến Anh, nhưng Anh đã biến mất quanh Cô hơn hai năm kể từ lần cuối cùng, khi Cô tốt nghiệp đại học và Anh về Hà Nội.

Chẳng hiểu sao với người bạn mới này, chuyện Cô vẫn để trong lòng lại được nói ra đơn giản và dễ dàng đến thế, phải chăng nói chuyện với một người lạ cũng có cái hay rằng chắc gì ta gặp lại nhau, chắc gì ta đã phải chịu ánh mắt kiểu ” thật đáng thương” khi đã biết chuyện của mình. Giọng Cô vẫn đều đều quanh làn khói mờ mờ từ đĩa ốc mới được đưa ra, Anh về Hà nội, trước đó có

gọi điện cho Cô xem ra đón được không? Hôm Cô ra đón, trước mặt cả người quen Anh hôn Cô làm

Cô ngờ ngàng, rồi Cô tự cho rằng Anh vẫn yêu Cô. Một buổi chiều bên Hồ Tây băng lãng sương thu Cô hỏi Anh ” Anh lấy em chứ?”. Anh chỉ ôm Cô vào lòng vỗ về nhẹ như con thú cưng nói ” Em có biết Anh đã sống thế nào những năm qua đâu, Em chắc không chịu đựng được Anh đâu”

Cô đã không hiểu lời Anh nói nhưng Cô vẫn nhớ, vẫn ghi nhớ để có ngày Cô hiểu ra, dù bao năm qua đi Cô vẫn muốn tìm câu trả lời rút cục là Anh đã từng yêu Cô phải không?

Còn một người khác đang đợi Cô ở Hà nội, đợi hết dự án này đến dự án khác để Cô chấp nhận lời cầu hôn và Cô, giống như Anh, quay về và lại ra đi.

Trên bàn non nửa chai đã cạn, Huyền uống phần nhiều hơn.

- Mình hiểu Phương

- Bạn có định lấy chồng nữa không?

Chưa bao giờ sự tế nhị có trong tính cách của Cô cả, nhưng dù sao nó cũng vọt ra khỏi miệng của Cô rồi, có vẻ đúng như điều Huyền đang băn khoăn và Huyền lặp lại chính điều Cô vừa nói.

- Chắc có, nhưng không biết là ai.

- Lại là có hơn một người à.

Huyền lấy trong túi xách tay một tập giấy A4 được gấp đôi “Nếu Anh ấy đừng làm thế, có lẽ mình đã quyết định được rồi”

- Tại sao?

- Anh ấy có thể lấy người với điều kiện tốt hơn mình rất nhiều,

Em có biết

Ngày hôm đó Tam đảo mờ sương

Hình bóng em hiện ra nơi ngã rẽ

Anh nhủ rằng

Mãi mãi Anh không thể xa em

(Người yêu em suốt đời – Bùi Hiếu)

Đó là những bài thơ tình tự sự, những dòng kỷ niệm của những ngày yêu đương....Cô không tin nổi vào mắt mình nữa. Duyên đến thế sao? Ở thành phố xa lạ này Cô đã tìm thấy Anh, trong tình cảnh đọc những dòng thư tình Anh gửi người con gái khác.

Cô không biết mình về phòng bằng cách nào nữa, chỉ loáng thoáng thấy Huyền ngăn Cô ko cầm chai rượu và luôn mồm hỏi “Phương, sao thế”, Cô có thể giải thích được rằng tại sao Cô cảm thấy dễ dàng chia sẻ với người bạn xa lạ này rồi, thì ra vì họ cùng yêu một người, trong mơ hồ giữa họ dường như có sợi dây vô hình kết nối.

- Tối qua Phương làm mình sợ quá

- Uh, không sao đâu

Khuôn mặt Cô đủ lạnh lùng để Huyền lảng ra và quay lại công việc với một vẻ bối rối, tội nghiệp vì sự thay đổi đột ngột của Cô.

Là Cô, đang cố gắng che giấu sự tội nghiệp của chính mình, người con gái kia đang có cái mà Cô bao năm loay hoay không chạm vào nổi, sự đổ kỵ, sự ghen ghét trào lên trong lòng Cô, khiến Cô gồng cứng mình mỗi khi Huyền lướt qua lau dọn khu vực gần Cô đang ngồi. Cô không biết cái thứ máu quái quỷ nào đang chảy trong người cô gái ấy mà làm Anh điêu đứng, hay vì Cô không mong manh đến thế, vì Cô có thể tự lo cho mình nên Anh sẵn sàng bỏ lại Cô sau lưng.

Mãi khoảng 4 năm sau tình cờ gặp Anh, cà phê buổi chiều trong con phố vắng Cô đã kể cho Anh nghe ” Năm 2007 ở thành phố ấy, em gặp người con gái tên Bùi...Huyền....”

Anh sững sờ...

- Cô ấy nói gì không?

- Cô ấy không biết Em biết Anh

Tiếng tí tách giọt cà phê trong quán hiu hắt, tiếng ào xào càn lá chạm vào nhau, tiếng Anh thở hắt ra.

- Sao Anh không quyết lấy Cô ấy, nếu đã yêu

- Em không hiểu được đâu.

- Vâng, lúc nào cũng là Em không hiểu

- Cô ấy sẽ không đồng ý đâu. Cô ấy sợ là nguyên nhân khiến mẹ bảo từ Anh.

- Vậy bây giờ thì sao, Anh thấy ổn hơn không?

- Khắc cốt ghi tâm đến ngày nào đó.

“Khắc cốt ghi tâm” ư? Còn em là gì?

Tình yêu dù có bao nhiêu thứ màu mè để trang sức cũng không che mờ được cảm xúc con tim Anh quay về hướng khác. Cô bước đến gần bên Anh, sau lưng Anh, luồn bàn tay lạnh qua cổ áo sơ mi để hờ khiến Anh hơi rùng mình, Cô tháo chiếc vòng da mà 10 năm trước, khi ngày mới yêu Cô đã tặng Anh.

- Cởi trói cho Anh thôi, sợi dây em tặng không phải để đeo mặt đá khắc tên người khác.

Anh giữ lại bàn tay Cô trên cổ.

- Để lại cho Anh đi, .. Anh còn mỗi nó để làm tri kỷ.

Nước mắt Cô rơi nhanh hơn tốc độ Cô quay mặt đi, ngoài kia đèn đường đã sáng, những hạt mưa lất phất đầu xuân dưới ánh đèn vàng vọt làm khung cảnh càng âm đạm, thê lương.

Cô đã biết câu trả lời cho mình, mất Anh, bây giờ mất cả nỗi nhớ Anh, với

Cô nổi chênh vênh thật lớn quá... phải vậy thôi, Duyên đã hết rồi!